



ČUK NA PALČI



Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Vla C. Paveti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik France Podbršič.

Cena oglasa: 1 millimeter visoko v širini enega stolpa 1. — 30 za trgovske reklame. Bančna obvestila, poslana, o-smrtnice, vabila, raznana itd. vsaka vrsta 1. — Celoletna naročnina 10 l. za in-znastvo 15 l.

Leto I.

GORICA, dne 15. oktobra 1922

št. 8.

Slovenski vojak na tujem.

Kje ležiš, o dom preljubi?
Nate misli zmir srce,
polno zla po tvoji zgubi
toči bridke mi solze.

Kje Snežnik si in gorice,
polja, doli in vodé?
Lepi trgi in vasice,
Kjer se znanci veselje?

Kje je koča sredi vrta,
Kje potoka hladni vir,
se ovija vinška trta,
vstopil sem v časa tir?

Tam se skrival sem v naročje
srčno dobre mamice,
ki učila me otročje
spevati je pesmice.

Tam sem slušal ptice peti,
in metulje sem lovil,
kjer so vrta lični cveti,
šmarnice sem v vence vil.

Tam sem, deček črnolasi
vžival radost; le zakaj
ste zbežali srečni časi,
ko vas ni — ne bo — nazaj?!

Da, premila, domovina,
kar se tam nekdanj godi,
ne prežene iz spomina
tvoja zemlja — le moril!

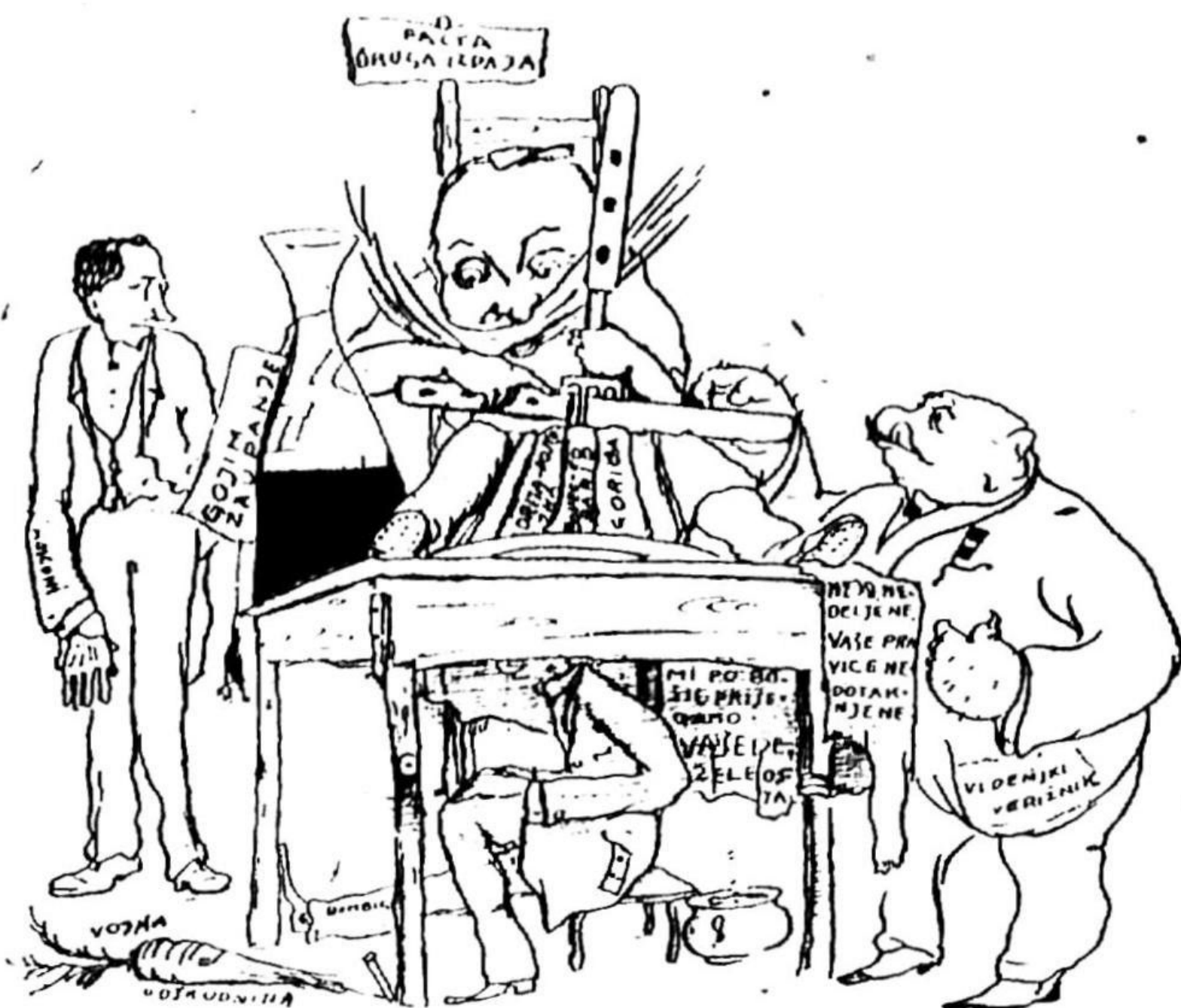
Kdaj zagledam pokrajine
sinov Slave rojstni kraj,
le z daljine in višine,
srečni bratje, še kedaj?!

Če pa mile domovine,
moj prekrasni ljubki dom
in preljubljene rodbine
videl nikdar več ne bom:

»Dom predrage očelnjave,
vsaj pripravi prostor mi,
da med trupli sinov Slave,
nekdanj moje v grobu spil!

R. K.

Mačka straži klobase



**ali; kako si misli vlada naše pravice nedotaknjene
in naše dežele nedeljene.**

Sladko torto so dobili,
zdaj jo bodo razdelili,
naj še Pacta nož nabrusi,
naj vsak malo jo pokusi.

Cela bi prelepa bila,
če bi mizico krasila.
Radi nje ni spal Mosconi,
saj je suh kot makaroni.

Tudi Videm po nji sega,
lep dobiček njega bega,
sam dekret postal je capa,
kdor obljubil, prazna »šlapa«.

Kakor bolje nese, kaže,
zdaj se zvija, zdaj se laže,
ne kar rod želi in reče,
kot bogatim boljše teče.

NEPOTREBNO NEKDAJ.

Profesor je pripovedoval, dijakom v šoli. »Kislec je neobhodno potreben; brez kisleca ne more eksistirati nobena žival in nobena rastlina. Čudno, ako pomislimo, da je bil iznajden šele pred enim stoletjem...« Dijak Butec ga je prekinil: »A, kako so živeli potemtakem predno so ga iznašli?«

NIMA NITI.

Kraljevi stražnik je našel na tratorju po noči zamorca s preparanim trebuhom ter ga odvedel v bolnišnico.

»Doktor, zašite ga dobro,« je priporočil zdravniku.

»Resna stvar bo: imamo samo belo nit!«

LEKARNI.

»Gospod lekarnar, jaz sem popolnoma obupan. Dan za dnem mi bolj odadajo lasje. Ali imate morda kaj, da jih hranim?«

Lekarnar: — »O, da! Prodam vam tako eno škatljico!«



Gorica, 15. oktobra.

Politični položaj v Evropi bo položil Evropo res kmalu na golo zadnjico, ki jo še pošteno peče od zadnjega tepeža. Avstrija šteje na gumbe svoje raztrgane sukne, ali bo živela ali ne. Nemška marka je mrknila. Anglež ne ve, kje bi gasil, prav povsod mu gori, na Irskem, v Indiji, v Egiptu, nazadnje še v Dardanelah. Zdaj že ne ve, komu bi pomagal, da bi še sam ne bil tepen.

Grki pa so že zmanjšali svoj apetit, dobili so ga zato Turki na svojem pohodu in hočejo požreti, kar se bo dalo. Eni hudomušneži trdijo, da so bili Grki zato tako tepeni, ker je grška vlada dovolila grškim častnikom, da so ti peljali svoje žene v strelske järke. »Boljše polovice« pa niso hotele upoštevati, da je na fronti drugače kakor doma in so uveljavljale svoje pravice. Može po večerji niso smeli iz interštanda in tako se je zgodilo, da je prišlo povelje na nočni napad, častnikov pa nikjer. Dobro došle so bile ženske le tistim, ki so imeli tako debele »boljše polovice«, da so se pred turškimi granatami skrili za nje. Marsikteri se jo je s pomočjo turškega ekrazita tudi iznebil.

Zdaj je grški kralj Konstantin odpotoval v inozemstvo in mu baje niso hoteli izdati listka tudi za nazaj.

Nemški cesar se je pa zopet poročil — niti svojih starih let ne more v miru preživeti, ubogi revež!

V naši notranji politiki je pa tako, da smo si vendar enkrat na jasnem, kdo je pri nas gospodar. Zdaj so fašisti.

Da to, le vemo, je dobro. Ministerski predsednik Facta je namreč človek kot vsi drugi ljudje. Popadla ga je običajna potreba, da se je za hipec odstranil z vlade. Ko se je vrnil, je zagledal na prestolu Musolinija, ki je vodja fašistov; pipo kadeč je žvižgal na Facta. Če se Facta še posreči priti na vlado, bo kupil »nočno posodo«, da se mu ne pripeti nevarnost zopetne zasedbe njegovega stolčka po kaki nepoklicani osebi. Odkar so pa fašisti na vladi, so upeljali nov viteški red, ki se lahko istoveti staremu avstrijskemu redu zlatega runa, to je red »Menetrego«.

Tudi d'Annunzio je dobil, oziroma želi dobiti nov red, to pa red »sv. Save prvog klasa«, — pardon! — tretji red »sv. Frančiška. Tedaj je začel hoditi pota spokornosti. Ker ga črnosrajčniki radi posnemajo, lahko doživimo lepega dne, da bodo izgnali vse menihe iz samostanov in še ne bo dovolj prostora za novince. Res, čudna so Gabrijeleova pota. Nazadnje se nam ponudi še za učitelja v Trento ali pa za učitelja

Čuka na palci.

Volilni kandidat.

Humoreska.

Agitator Vinopivec je imel večno smolo, da ga je njegova stranka pri vsakih volitvah kandidirala. Radi tega so ga pa tudi časopiši navadno nazivali, enostavno, »večnega kandidata.« Ob takih časih je bil nenavadno žalosten, ker je moral za plačilo in dijete bresti na okolu od vasi do vasi ter se ponujati s svojimi govori na shodih. Žalosten je pa bil največ zato, ker mu je na splošno vedno vse izpodletelo. In to se mu ni pripetilo samo v sedanjem času, marveč tudi pred vojno. V neki goriški vasi je zbobnal potom letakov vse občinstvo v prostorno dvorano. Celo župnik je prišel. Majestozno se je Vinopivec zravnal pri mizi z litrom vode ter pričel:

»Cenjeni možje občani! Prepričan sem, da ste vsi spoznali, da je vsa naša dosedanja politika gnijala, smrdljiva, deževna, pusta, dolgočasna, zmečkana in povaljana. Vsi vodje strank učijo napačen, kriv program. Narodnjaki, liberalci, socialisti, anarhisti, klerikalci...«

Zborovalec Brdajs: »Bravo, Bog te živi!«

Njegov sosed: »Molči, da te kdo ne sliši, ta ne bo dal za vino, če njega vo- limo.«

Župnik: »Farmani, meni se zdi, da ta shod ne gre prav po orengi. Bilo bi dobro, da pokleknemo ter molimo, da bomo tem lažje razumeli nov program. Ali se vam ne zdi potrebno, mozejc?«

Vsi so se ozrli v župnika. Brdajs pa je iz vsega grla zaklical: »Bravo, Bog vas živi, gospod župnik!«

Vsi so na mah pokleknili. Župnik je molil naprej, zborovalci so pa odgovarjali. Vinopivec je obstal pri mizi kakor lipov bog z odprtimi usti in svojim programnim listom v roki. Stojec je poslušal to mrmranje ter si vsak hip brisal z ruto potno čelo. Čezdalje gorkeje mu je postajalo. Bližal se je konec. In ravno ko je hotel kandidat vnovič povzeti za besedo, je nekdo v sredi dvorane z močnim basom intoniral:

»Marija devica, nebeška kraljica itd.« Vse je pelo za njim in ko so odpeli prvo kitico, se je posrečilo Brdajsu še drugo pričeti. Kandidat Vinopivec pa je bil v nevarnosti, da omedli. Pot mu je sedaj kar curkoma lil po obrazu in program se mu je tresel v rokah.

A ko je zadnji glas utihnil, se je ko- nečno ojunčil in pričel: »Končano je, sedaj pa cenjeni zborovalci...«

»... gremo lahko v farovž pa tudi tam lahko zborujemo,« ga je prekinil na mah župnik.

»Pa pojdemo,« je zaorilo po dvorani. In odšli so, prav vsi. Nihče ni videl kako neumen in zategnjen obraz je na pravil ubogi agitator in kandidat Vinopivec. Da bi prišel prej ven, je kar čez okno skočil. Toda zunaj bi ga kmalu obkolili. Vse je kričalo: »Viš ga, viš ga, nov program, udari ga, zapodi ga.«

Župnik: »Pusti, Janez, kandidata, pusti. Bog te vidi, ne tolci njegovega programa.«

Janez: »Ej, da bi samo en program imel, še-še, a ima jih cel paket.«

Vodopivec jo je moral naglo od- kuriti, kajti za njim so se spustili in nič ni pomagalo, da je spuščal svoje »pro-

grame« za seboj. Toliko, da jim je v te- mini ušel na pokopališče in skočil v slu- čajno odprt grob. In ker ga preganjalci niso več ugledali na površju, je menil Janez, da je imel vendar dober program, ko zna ob potrebi zginiti s sveta.

Drugič je naletel na narodno-politič- nega tekmeča; a kakor bratu mu je podal roko in ker sta imela oba svoj program razvijati na določenem shodu, sta šla skupno prej v gostilno na liter in eno partijo »tresette«.

Gostilna je bila precej nabita, mize zasedene. V kotu sta našla prostor in pričela svojo partijo, opazujče vsak po svoje ljudi v gostilni, ki so imeli priti nju poslušat.

»Tri trojke, manjka denar,« napove tekmeč. Sosed pri drugi mizi:

»Sedaj vsem manjka denarja.«

Vinopivec: »Kako me jezi, da ni- mam programa z denarjem.«

»Kope.«

»Trije asi.«

»Mi državni uradniki smo zadovolj- ni,« se oglasi nekdo pri bližnji mizi.

Vinopivec jezno pogleda s pod čela.

Tekmeč:

»Pomiri se, saj ti nisi kriv, še dobro se ti bo godilo, pij!«

»Socialisti, ta sodrga...«

»Klerikalci, ta črnoba...«

Druga miza:

»Da, da, kadar gre za socialiste... so proletarci najglasnejši. Čisto narav- no.«

Sosednja miza:

»Gospoda, saj se gre za našo narod- nost, pomislite vendar, in v takem slu- čaju...«

»Velja skupnost interesov...«

»Kaj hočete, ne potrebujemo niko- gar!«

Vodopivec v svoj kozarec:

»O ti prokleti program, kdo kaj ra- zume,« (glasno) »igro sem izgubil.«

Prva miza:

»Narodnost, gospoda, je v nevar- nosti in v takem slučaju smo vsi enaki...«

Vinopivec: »Hm.«

Pri drugi mizi:

»Takrat pri nas na razločka: Ena- mati nas je rodila...«

Vinopivec: »Nemogoče. Nič ne ra- zumem.«

Pri prvi mizi:

»Socialisti so prerudeči, tudi vinu bomo morali dati drugo barvo...«

»... lahko bi se spozabili, naj bi bil kdorkoli socialista, klerik, ali hudournik, v imenu rodoljublja moramo...«

»Vse požretil.«

Vinopivec ni več poslušal. Pil je in niti svojega programa ni več razumel. Tekmeč ga je škodeteljno postrani opo- zoval in se muzal.

Ob določeni uri pa sta bila oba na svojem mestu. Vinopivec se je nekoliko gugal a je vseeno pričel z negotovim glasom:

»Cenjeni zborovalci... hup!«

(Vinopivcu je neprestano nekaj v grlo sililo in svoj govor je popolnoma pozabil.)

»... Zborovalci hup, slabi časi so, denarja vsem manjka... hup! — samo državni uradniki so zadovoljni, ampak pomirijo naj se... hup! — saj niso oni krivi, da se jim dobro godi — hup! — Kaj socialisti, ta sodrga in... hup,

ernoba klerikalna. Hup, čisto naravno je, da so proletarci najglasnejši, kadar se gre za ... hup! — za socialiste. Narod, saj se gre za našo ... hup! — gospodo in skupnost interesov velja v takem slučaju. Narodnost, interesi, gospoda, vse je v nevarnosti v takem slučaju, ko nas je ena mati rodila ... hup! — in smo si tedaj vsi enaki. Takrat pri nas ni razločka ... hup! V imenu rodoljublja mora vsakdo bodisi ... hup! socialist, klerikalec, narodnjak ali hudovernik — hup! — rudeče vino pustiti in samo belo homo hup ... » Zmanjkalo mu je prostora pod nogami, ter je telebnil z odra po tleh.

Zborovalci pa so ga pobrali ter vrgli skozi vrata na cesto z njegovim programom. Zunaj pa si je mrmral v brado: »Vse moram požretil«

Sreča-pardon! - sonet nesreče.



Sonet — prosto po Prešernu.

O dimnik, kjer visi domača krača,
kjer oče moj nabija si kopita,
dab' želja bit' gospod, me srborita
speljala ne bilá golj'fiva kača!

Ne vedel bi, da pisat' se ne splača,
červavno tinta vsa na kup izlita,
napolnila do vrha bi korita —
le brada mi poganja kot krtača,
in čevlji silijo vsak dan narazen,
pa dela je obilo, dnarcev malo,
červavno žep moj ni nikoli prazen.

In skrinje sem napolnil z božjo hvalo.
O, bralci, le za vzgled me ne vzemite,
kupčujte raje, hiše si kupite!

NEPOTREBNO SEDAJ.

Oče se je hudoval nad lenobo svojega sina, ter mu je med drugimi predbacivanji dejal: »Ko sem imel jaz tvoja leta, sem skočil na streho hiše!«

»Sedaj je to nepotrebno,« pravi sin, »ker imamo — lift!«

NE MORE ZGREŠITI.

Gost je vprašal v krčmi natakarja: »Oprostite, kje imate tu zahod?«

Natakar uljudno: »Tamkaj v stranskišču, prosim!«

Resje in bilje.

USMILJENJE DANAŠNJIH DNI.

Onemogel je bil stari konj. Ko izvedo to volkovi, ga pridejo milovat. Ker so pa spoznali, da se stari konj kinalo stegne, ležejo vsi poleg njega, upro vanj oči, on pa vanje. Konj jim reče: »Dajte, pustite me, lahko si palezete mojo bolezen ... dolgo časa itak ne bom«. Volkovi pa ga tolažijo: »Ravno sedaj nimamo nič kaj posebnega dela; ti se nam pa smiliš, ne moremo te pustiti onemoglega.«

DOBRI ZAVEZNIKI.

Volk je bil zbolel in strašna lakota se ga je polastila. Povabil je lisico, da bi ga obiskala in prišla na gostijo. Lisica res pride in pripelje s seboj velikega hišnega psa. Ze od daleč pozdravi volka: »Dobro jutro, brate.«

Ko volk zagleda lisico in za njo psa, jo povpraša:

»Kdo te spremlja, ljuba sestra?«

Lisica pa odgovori: »Ali nisi še čul, da sem se pred kratkem omožila? Z menoj je toraj prišel moj soprog, ker se bojim, da me ti pošteno ne počastiš!«

SAMO BRATSTVO.

Jagnje je bilo znostalo za drugimi jagnjeti. Blodilo je semterja in sreča slednjič volka. Ta jo uljudno pozdravi: »Dobro jutro, rojaka, kako se kaj imaš?«

Jagnje pogleda volka in reče: »Odkod sva si midva taka rojaka, brata?« Slednji: »Moja mati in tvoja mati, ali nista dve materi? Dve materi sta pa, kakor dve rodni sestri.«

»Sterkovec,« odgovori mu jagnje: »meni se pa zdi, da si ti ali pa tvojih rojakov kdo nekega dne zadavil mojo mater!«

ŠE VEČ GA BODE.

Leteč orel je zagledal zajca in meril nanj. Zajec se ves v nezavesti stiska v peščenik, kjer je čepela žaba.

V tesnobi pritisne svoje uho na žabji gobček; ta ga pa začne grizti. Zajec se prestraši in si misli: boljše je biti brez ušes, nego brez glave. Žaba ga grize dalje. Zajec pa ji pravi: »Ljuba žaba, ti mi ne poješ uha, temveč še zmeraj več ga bo!«

RESEN OPOMIN.

Pred neko votlino, kjer je bival lev, je stalo drevo. To drevo je rastlo, se debelilo in zagrnilo vhod v votlino. Lev se razhudi nad tem drevesom in ga hoče izruti. V bližnjem drevesu ga je videl črv in ga je nagovoril: »Kaj se mučiš revše, ali misliš, da se svojo močjo kar na mah izruješ drevo? Če ti je všeč, privošči si drugo votlino, jaz pa ti poderem drevo.«

Lev se mu pa nasmehne in spregovori ošabno: »Molči revče, ti boš izrul tako drevo, ki ga jaz kralj zverin niti omajati ne morem!«

In zajedel se je črv v ono drevo, pričel svoje delo; predno je minolo leto, se je zvrnilo drevo na tla.

OB POMANJKANJU ČLANKOV.

Poročevalec: »Gospod urednik, kaj naj napišem danes?«

Urednik: »Pojdite po Korzu, vržite se pod kak hiteči avtomobil, nato mi napišite vaše občutke v članku štirih kolon, za večerni list.«

Deveta

dežela.



Pri nas je pa res lepo. Ena največjih socialnih reform se je izvršila. Le poslušajte.

Kamiljon gre po cesti. Nekaj se pokvari v cilindru, da se ustavi. Zapeljejo ga v kraj, šofer se odstrani. Nekdo pride, zažge kamiljon. Šofer se vrne, kamiljon gorl. Kaj zdaj?

Lahka zadeva. Pogleda na tablo: Občina Šandrež. Kamiljon je od gospoda, ki je vpisan v organizacijo mrtvaških glav.

Ore na županstvo. »Gospod župan, kamiljon je zgorel v vaši občini. Prosim za 5000 lir.«

»Klanjam se! Kakor žel'ite! Ampak mora biti seja.«

»Dobro, počakam.«

Počaka. Seja določi 3000 lir. Gospodar dene denar v žep. Zdaj je denar njegov. Seže v žep in daruje od svojega 600 lir za občinske reveže. Amen.

To zvé lump, pa gre po cesti in skozi vinograd ter krade grozdje. Zgodi se mu v hlače nesreča, ki je ne moremo opisati. Falot pomisli, in jo ubere na bližnje županstvo.

»Dober dan!«

»Kaj želite?«

»Prvič: jaz sem ...«

»O, klanjam se! Š čim imam čast postreči?«

»Moje hlače niso več porabne.«

»Krojač je tu v bližini.«

»Ne mislim tega. Zahtevam 200 lir za nove hlače. Zgodilo se je v vaši občini.«

»O prosim, prosim.... Deset, dvajset... sto.... dve sto.«

»Ali imate kaj občinskih revežev. Tu pet lir zanje. Vi mi pa prinesite liter vina, najboljšega.«

»Tako, takoj.... Sedite, prosim....«

...To je izvedelo goriško mesto, kjer je vsak drugi človek — ne baron — ampak okradenec ali tat. Pridr'vijo pred municipij. Preveč ljudi je. Izbero si deputacijo, ki gre k županu.

Župan: »S kom imam čast.«

»Mi smo....«

»Kaj želite?«

»V vaši občini so nas okradli, občina naj nam povrne.«

»Toda....«

»Nič toda.... ali, ali! Škodo cenimo približno milijon lir. Če kaj ostane, bomo dali mestnim revežem. Tako je poskrbljeno za tatove, ki jih ni treba več preganjati, za nas, ki dobimo ukradeno blago poplačano in za reveže, ki dobe ostanke...«

Pravijo, da so morali župana odpeljati v norišnico v Palmanovo, odkjer se še ni povrnil.

Minister v Gorici.



Res prišel je minister,
minister Časogub,
prinesel in pritresel
je polen koš obljub.

Zdaj vojna odškodnina
brž razdeljena bo,
naj rastejo po konci
palače vam v nebo.

Železnico speljali
brž bomo v vsako vas,
saj prišel je do Rima
mizerij vaših glas.

Brž dela zdaj dobite,
do ušes ga bo in čez,
naj vrag mi koš vzame,
če vse to ne bo res.

Pa res je tak minister,
za koš se ne boji,
zgubi samo obljube,
če košek kje pusti.

Obljub je dosti v Rimu,
nabaše zdaj si voz,
da vodil Beračije
bo Judovsko za nos.

NEVERJETNA VPRAŠANJA.

Nek gospod, ki je podoben bratu kakor kaplja kaplji vode, je bil nagovorjen na ulici od neke gospe:

»Oprostite, govorim z vami ali z vašim bratom?«

»Z mojim bratom,« je odgovoril vprašani.

»Ah, oprostite!«
In gospa je odšla.

Kdo se ne spominja vojnega humorja, ki je včasih nehote prišel sam ob sebi. Precej odlomkov je še v moji štirioglati glavi, a najbolj se mi je smilil spodnji dogodek. Z vso mojo prebrisanostjo, ki sem jo takrat imel na razpolago, sem se vrnil v Radgona v pisarno. Za komandanta smo imeli poročnika Salomona. Takoj ko se je staro in mlado preselilo z Julijske Benečije, oziroma Primorske v Radgona, je poročnik sklical skupaj to ogromno človeško maso. Ukazal je, da se takoj prijavijo nekdanji šarži. Med temi seveda moške od 45 do 50 let. No »Befehl je Befehl,« pa so se oglasili. Drugi dan sem ga čul v pogovoru s sivim starčkom, dasi je imel le 49 let. Zaukazal mu je vzeti s seboj 100 mož, katere naj odvede k bližnji gošči, približno pol ure od Radgone, ter naj jih izurja; prvi dan v telesnih vajah z rokami, drugi dan z nogami in životom, a tretji dan jim bo dal puške. Možiček je seveda moral ubogati, kajti — »feldwebel« je bil nekoč.

Kot tak se je namreč priglasi. Tam pri jarku, kjer smo včasih žabe lovili in ogerske pujske aretovali, je razpostavil svojih 100 mož ter jim tako le govoril: »Možje, sorojaki! Vojaki po sili, pazite, da ne pride kak vojni »Zugsfirar« ali »Feldbebel« s palico, kakor je to v navadi tu na okolu šnofat, je treba, da kaj delamo. Jaz sem star kakor vi in ne bom vas trpinčil. Danes nam je ukazano dvigati roke, pa dvigajte kakor se vam boljše zdi, samo, da bo kaj videti.« Njegov regiment je bil ta dan zadovoljen. Toda drugi dan je bila bolj »žautava«. Mahali so z rokami po zraku, krivili svoje živote naprej, nazaj in na vse nerodne načine, ter pri tem dvigali noge, da so brcali eden drugega na tla če ni kdo že sam od sebe telebnil. Hlače pa so jim spredaj in zadaj pokale in na večer si je moral marsikdo pri vodnjaku s kislo vodo in grenkobnim obrazom spodnje hlače prati. Za starega »Feldwebelja« je bilo že to preveč, a da bi moral naslednji dan svoje ljudi še s puškami »martrati« — nak, to pa presega vse meje.

Naslednjega dne se je »ponižno« javil v pisarni »Kadra«. Salomona ni bilo. Bil sem sam. Potožil mi je svoje zlo ter me naprosil, naj pregovorim poročnika, da ga reši in odstavi od te grozne službe. Jaz sem ga začudemo gledal ter menil, da to vendar ni tako naporna služba, zlasti za njega kot starega telovadnega »Feldwebelna«.

»Ej seveda,« mi je otožno odgovoril on, »ali jaz sem bi vendar »Feldbebel« pri »Bandi sibenajncgarjih!«

UBOGLJIV VAJENEC.

Čevljarski mojster se je jezil nad vajencem ker ga je v navzočnosti kljenotov po soproginem ukazu poklical na obed in dejal, da je pripravljeno zelje in krompir. »Reči moraš vedno, da je kaj dobrega, imenitnega, no, kako bi rekel — velikega.«

Drugi dan, ga vajenec pokliče kakor po navadi.

»Kaj imamo danes?« je vprašal mojster popolnoma ravnodušno.

»Imamo ribole«

»Kakšne vrste ribo?«

»Morskoga psale«



kmetsko-delavskih zvez

NASI REKRUTI.

Čudno, da za fanterijo ni nobeden sposoben! Čuk na palci jo je že pogruntal, zakaj da ne. Povedal bo pa o priložnosti, ko izve še kaj več.

Pa fante so takoj ostrigili! Zakaj že prej, nego vstopijo pod orožje?

Nekateri pravijo, da imajo slovenski fantje — kot nekdanj Samson, strašno moč v lasih. Toraj dol ž njimi! Drugi trdijo drugače, da bodo dali te lase za se me za nov rod v Italijo bašo.

Tretji govore pa še bolj odločno, da ohranijo vse te lase za spomin na ponejše čase, drugega jim sploh ne bosta ostalo.

Poredneži namigavajo pa tako. Zimnic ni. V Italiji se spi pod milim nebom. Te lase pa dobijo grofi za kavcijo.

Nek navihanec, seveda republikanec, zakrožil jo je pa takole: Iz Vaših mladenci bodo delali frizerji kite za grofovsko gospe.

IZ SOLE NA PIVKI.

Katehet: »Kdo je pokopal telo Izveščarjevo?«

Učenec: »Jožef Cimperman.«

»DOBRO SEM MU POSVETIL.«

pripoveduje dekle svoji tovarišici. »Pa kaj si mu naredila?« — »Cigareto sem mu prižgala.«

ŠE JE ČAS.

Bodi že vendar enkrat pameten svari oče sina.

»Bom oče, ko pridem na Vaša leta.«

KAKO JE GORJAN SNUBIL?

»Al te čem, če me češ?«

SRČNO ZAGOTOVILO.

»Tako te imam rad, da bi te kar snedel, če bi se ne bal, da mi obležiš v želodcu.«

MOČNI PIJANCI.

V gostilni so se pijani gostje pričeli, kdo je bolj močan. En semenjski atlet je kričal, da s pestjo odbije mramornat mizi vogal z enim samim mahom.

»Prava roba,« se je oglasil, eden izmed njih. »Jaz ustavim cel vlak z eno samo roko.«

»Ma, kdo ste vi, Samson?«

»Ne, strojevodja sem!«



KORENJASKA,

(Silno stara pesem.)

Slušajte, stari in mladi ljudje,
kaj vam tu moja ta pesem pové.
Kaj korenjak je in slična žival
koje se nekdanj vsak sosed je bal.

Pričet plačila pri njih je na dan;
kopati bilo zato me je sram.
Toraj oblekel sem suknjo novó,
nas korenjakov znamenje vidno.

Zjutraj za frušték peršuta cel kos,
poldan pripelje pa pašte cel voz,
zvečer pa šogo tak lepo diši,
sam kar po glju prijetno drči.

»Fondo« napravljen je krepko, trdno;
kdo bo zalival to tako z vodo?
Vince poheče na to se podá,
brž ga na mizo po litrčka dva!

Ko nam pa zmanjka teh dobrih snovi,
ven na deželo se z avtom leti,
pláši se tukaj, pláši se tam,
al' pa prevržemo hišo in hram.

Bati se nam, korenjakom, ni nič!
Z nami je varnost in »oberkudič«,
sama država na roko nam gré,
al' pa jo brnemo dol v morjé!

Tudi za žéne mi nismo v skrbéh,
smo pač svobodni: v dveh ali treh.
V nomine *patre*, na *kvatre* jo imam,
če mi ni všeč več, za žlindro jo dam.

Zdaj pa povejte, če lep ni ta stan?
Papa in *pupa* se dobro vsak dan.
Zraven še lirce in polno deklet,
kterim ugaja naš dični polet.

Eno samo nam greni to sladkost:
»Zmanjka mesa, bo ogrojena kost«.
Takrat pa glorijs naše bo konč,
zvrne tedaj se nam pašta in lonč!

LOGIČEN NASVET.

Dež je lil in burja je pihala. Na tra-
toarju je srečala zdravnika gospa, ki bi
vedno rada kazala svoje okroglo telo, s
svilenimi nogavicami, krilo komaj do
nadkolen in pajčevinasto bluzo: »Go-
spod zdravnik, nekaj slabo se počutim.
Preklajena sem in kašelj imam. Kaj mi
svetujete?«

Zdravnik: »Vrnite se takoj domov,
oblecite se in spravite se v posteljo!«

SVETILNIK.

Benjamin Griža je bil prefriganec,
mož poštenjak pa le v toliko, v kolikor
ima teh lastnosti časnikar. Ta je usta-
novil list z naslovom: »Svetilnik«, ki je
bil cunjá grše vrste in je v njem napadel
občestoštovanega in poštenega Janeza
Zaspaneta in sicer ga je obrekoval kar
na debelo in iz trte izvitó. Gospodu Za-
spanetu je bila stvar silno neljuba, zato
je poiskal urednika v njegovem ured-
ništvu, da bi ta preklical svoje trditve.
Celo plačal je nekaj, samo da bi bila ta
nečedna stvar poprej oprana.

Griža je triumfiral, ko mu je zopet
prišel nov vrabec na lim.

Pretekli pa so tedni in Zaspané je
zaman čakal na novo številko »Svetilni-
ka« in na preklic. Šel je v uredništvo, bilo
je zaklenjeno hotel je urednika polskati
na privatnem stanovanju, bil se je pre-
selil.

Le slučaj mu ga je del v roke. Ne-
kega dne ga je naletel v kavarni. Tu se
je razvil sledeči razgovor:

Zaspané: »Vi nesramnež ste me ogo-
ljufali. Kje je preklic?«

Griža: »Zalibog, da stvar ni bilo mo-
goče več preklicati, »Svetilnik« ne more
več iziti, zapečatili so mi tiskarno!«

Zaspané: »Vi ste slepar, lump! Vi
spadate v poboljševalnico!«

Griža: »Sem že bil v nji. Ravno pri-
hajam iz nje!«

Iz življenja urednika.

Zena: »Teh obiskuje zdaj vse polno
dam na uredništvu. Kaj to pomeni?«

Urednik: »Pst! — Uredniška taj-
nost!«

—————



— Slišiš, Elvira, d'Annunzio gre h
kapucinom za »fratra«.

— Komandant, ki prejme od drugih
red? Prej jih je razdeljeval on sam. Saj
vendar ni padel na glavo.

— Pač, pred kratkim ob gardskem
jezeru, ali se ne spominjaš?

PRI RAZPRODAJALKI »ČUKA«.

»Gotovo,« pravi nek prijatelj razpro-
dajalke, »mora biti težko in naporno
napisati šest strani humorja v list in še
tako zabavnega in zdravega humorja.«

»Neumnost!« odgovori razprodajal-
ka. »Skoro vsak človek je zmožen »ma-
zati« s kako neumnostjo v Čuka; toda
pravi napor in razum časnikarstva tiči
v razprodajil«

Iz Postojne,



Najnovejša odprava mladega
postojnskega lovca, ko gre
čakat volka.

HIŠNI MODEL.

Soproga pripoveduje soprogu: »Veš,
oni le stari gospod z dolgo črno brado
pripravlja knjigo z naslovom: »Divje ži-
vali, ki sem jih srečal.«

Soprog: »In kaj hočeš reči s tem?«

Soproga: »Hotela bi ga povabiti k
nam, da te vidi, kadar ni kosilo priprav-
ljeno!«

—————

Kaj je novega?



Pravijo, da so pripeljali zadnje dni v
Gorico več vagonov klopotcev za sejem sv.
Andreja. Glavno razprodajo je prevzel iz
dolgega časa ravnatelj I., ki se za imeno-
vano robo zelo zanima.

Pravijo, da bodo v kavarni »Adria-
tico« upeljali takso na kvantanje kot na bli-
ljard ali šah. Kavarna si bo s tem znatno
opomogla. Nekateri gospodje bodo vzeli
kar mesečne karte.

V Gorici leta 1922.



Bežimo, fantje — tatovi gredo?

Pravijo, da je trikratni mojster iz Vipave zelo zaposlen v Gorici radi študij, kako sestaviti trokolesni motorni voziček z avtomatičnim reguliranjem (iznajdba pride najbrže med svet pod znamko »Viktorija«), da ga popelje h Kobarežu še enkrat predavat o zvezdah in koncu sveta poslušalcem pod mizo.

Pravijo, da je tajnik spal, ko je v popoldanskih urah prišla komisija radi mostu čez Sočo; da je to res, priča dejstvo o njegovem, radi takratne zaspanosti iz jeze rafiniranem kegljanju, kjer so keglji bolj negotovi kot »sholarji na devinskem odruc.

Pravijo, da je delal nekdo v nedeljo 8. 10. 1922. v Idriji nad »kalaburnco«, med veliko ofenzivo stojo v »ročcah« ob 3 zjutraj, se prevrgel, razbil bučo vina in si porezal ob buči nos, kar grozno škoduje njegovi lepoti.

Pravijo, da pričakujeta Srečko K. in Mirko Tinčeta v Idriji nestrpno prihodnje številke »Čuka«.

Pravijo, da pošlje Čuk na palci te dni posebno komisijo v Ozeljan, ki ima ugotoviti, da ne bi prišlo do brezpotrebne prerakanja, ali je potok občinska cesta ali občinska cesta potok.

Pravijo, da je bil Francil Zgoncov te dni na Dobravski kliniki promoviran za rogo in zobotehnik, in je že vsem kramam ospičil roge in vse konje pomladil.

Pravijo, da se Šempaska Botra namerava vdeležiti kolesarske dirke, ki se vrši prihodnje leto. Mogoče, da bode zgubila kaj več na teži.

Pravijo, da se dne 15. oktobra poslovita od nas Ozeljancev svetovno znana umetnika »Čerepekovi Biser« in »Bola fijeve«. Iz srca jim želimo srečno pot.

Pravijo, da imamo mi v Ajdovščini tri električne centrale, katerih luč vsaka drugače sveti. Prva, privatna ima srebrno-svetlo luč, nje delokrog je pa premajhen. Druga, občinska, ima pa kameleonsko lastnost in menjava barvo svoje luči od najsvetlejša do najtemnejša. To izpremljevanje se vrši pa tudi v presledkih po nekaj tednov. Tretja, družbena, pa ima najlepšo luč najtemnejše boje. Ima pa tudi to lastnost, da je izmed vseh treh — najcenejša in najmodernejša, ker deluje že nad eno leto brezžično in brezstrojno.

Pravijo, da je svoj čas obstojala močna republika na mostu čez Hubelj

med Ajdovščino in Šturijami. Ta republika je bila nepremagljiva toliko od ene kolikor od druge strani, ker jo je obdajal skrivnostni neprestopni zid, mogočnejši in višji od — kitajskega. Prišel da jo pa polom in da se je zid tudi »polomil«. Prost je bil torej prehod iz države v državo, republika je izginila. Nekateri so pa trdili, da temu ni tako. Da se dožene prava resnica glede zidu in republike, se je sklenilo, da izvršita poskus prehoda čez oni zid oba pevska zbor iz Ajdovščine in Šturij, toda glej — pravijo, da se je izkazal ta zid res kot neprehoden, tako da niso prišli pevci z obeh strani niti v stik. Vsled tega pravijo, da ostane še nadalje pri gnili republiki.

Pravijo, da ima naš ajdovski glavni zastopnik že svetovno znane družbe »Bumperdax« velikanske uspehe. Kšeft gre imenitno, pravijo. Glavno družbino vodstvo je vsled tega sklenilo ustanoviti tukaj svojo podružno tovarno, kjer se bodo izdelovali v neposredni bližini vsi za čiščenje našega okuženega ozračja tako potrebni aparati. Pri tem je pa morala družba imeti pred očmi dve dejstvi, in sicer: prvič, tukajšnji naš glavni zastopnik je ne samo izvrsten bumperdaxist, ampak tudi hud lovec na »race«, drugič: za ustanovitev tovarne potrebuje mogočne električne sile. In ta dva problema je družba kaj najbolj enostavno rešila s tem, da je prevzela v svojo režijo tukajšnjo krasno delujočo »Elektrarno na Hublju« ter jo premestila s Fužin na Rusne, kjer se nahaja velikanski vodni padec 30 cm in se delajo vsled tega velikanske in številne krasne luže in mlake — shajališča za race in »race«. Vsi pogoji za uspevanje nove podružne tovarne »Bumperdaxa« na Rusnah so toraj brez dyoma dani.

Pravijo, da je v Soči najkrasnejši zrak, odkar firma Bumperdax razpošilja svoje izdelke. Stric Frida se neprestano smehlja in prisluškuje prijetnim melodijam, ki se venomer glasijo od severne strani, če je on obrnjen proti jugu, ozlroma od južne, če je obrnjen proti severu.

Pravijo, da so v Soči, gamsi stopili v pasivno rezistenco in vse to radi strica Frida.

Pravijo, da je bovški župan majhen mož, pa velika krota.

Pravijo, da je sodnik Janez prelomil peto božjo zapoved, ker je ubil zadnji kvar tinček in povrh še sedmo, ker ni plačal škode.

Pravijo, da imajo v Trenti šolo, ker bi bil sicer učitelj brez stanovanja.

Pravijo, da se hipotečni zavod v Gorici izpreminja v *hipnotečni*.

Pravijo, da bodo v Hudljužni »škrpetrska in bukajska filozofija« kmalu »aklcal«.

Pravijo, da imajo Livčani letos tolk hruškovca, da bodo morale biti gostilne zaprte že ob 4. uri zjutraj.

Pravijo, da bo letos čez zimo šlo iz Livka toliko »hauzirarjev«, da jih bo polna Judovska Beračija; se bojimo, da bi nam tudi g. kurat in župan ne ušla.

Pravijo, da na tolminskem učiteljsku ne bodo več poučevali računstva. Da se pa dljakl v tem predmetu dovolj izurijo, zato skrbijo njihove gospodinjke.

Pravijo, da so se Tolminci tako razveselili prihoda dljakov, da so vsa jabolka pobrali.

Pravijo, da hodijo tolminski kandidati zato brez klobukov, da se jim ni treba odkrivati profesorjem, ko pozdravljajo, temveč, da se morajo profesorji njim.

Pravijo, da je Lemut — badi zmanjkalo posluha. Kapelnik Nace odpotuje v kratkem v ta namen v Prago, da kupi tam 4 porcije posluha.

Pravijo, da si je V. v Idriji vseno premislil, da ne bo dal svoji bodoči gostilni kar tako tja v en dan ime »Konsumska« ampak »pri Volku«, kuhinji pa pri »opravljivi Fančiki«. Pravijo, da si pripravejših imen ne more izmisliti niti »Čuk na palci«.

Pravijo, da so v Drežnici ves sirč posekli in da ga nima kedo očužiti, ker so šla dekleta v Gorico, najbrž ga obesijo kar z čužjem!

Pravijo, da je šola v Drežnici tako pokrita, da gréjo tice kar skozi streho v šolo!

Pravijo, da priredi društvo »Zaspance« v Sovodnjah, v kratkem opero Goethejevega »Fausta« v lastnem lokalu, ki se bo do tega časa že našel. Med igro in odmori sodeluje lasten orkester »Gramofon«. V slučaju lepega vremena pravijo, da se priredi isto, leto in dan kasneje.

Pravijo, da je izgubil Cenetov Francil iz S. dušo, — pa ne človeško ampak tako, ki je prišita na srajci. Pošten najditelj naj jo vrne.

Pravijo, da dela Placar, inženier za merjenje cest, doma iz Sovodenj, experimente (poizkuse) z nosom. Hoče namreč dokazati, da je veliko lažje orati z nosom kot s plugom.

Pravijo, da iščejo inženirja, ki bi prevzel gradnjo mostov na goriškem »Corsu« čez jarke, ki jih je razjela voda. Jarkov nočejo zasufi, da bi v slučaju vojne ne kopali novih.

Pravijo, da so v Podmelcu nekateri opravljivi jeziki silno veseli, da so minile dijaške počitnice zanje tako trudapolnega dela. Do zopetnih počitnic upam, da se zadostno odpočijejo.

Pravijo, da priredi Idrijsko dram. društvo kinalu Cankarjevo igro »Pohujanje v dolini Šentflorjanski«, pri kateri nastopijo tudi par mladih gospodov, kateri so za to igro že dobro izvežbani.

Pravijo, da je sedaj Idrijski klub dominarjev »Politikajšen« že polnoštevilen, kljub temu, da je dospel iz Gorice stavbeni podizvednik »aiuta ti solo« iz ulice Morelli.

Pravijo, da bo šel Srečko priložnostno po zagrinjala za Idrijsko slavnoznano varno »Kalaburnica« v Monakovo, ker letos ni mogel dobiti ne v Oradeu ne v Ljubljani in ne v Trstu.

Pravijo, da je v klubovi sobi Idrijskih pevcev v restavraciji »Pri Leni« obešena nasna slika »Čuka na palci«. Ker te drago v taki časti, bi bilo dobro, da bi tudi pokukal in nam prihodnjič povedal, kaj tam »pravijo«.

Pravijo, da je v Srpeniški občini 19 jancev: To ni res, ker se je tisti, ki jih štel zmotil. Pozabil je tudi samega se prišteti in številko eden je postavil sprej pred devet mesto zadaj.

Pravijo, da slika Milana ob priliki prizoritve Mati v Kanalu ni bil umotvor Milana — pač pa je sliko naslikal za Vencutov. Sicer pa je Silva o vsem že par dni pred generalno vajo dobro vedela.

Pravijo, da sedaj, ko so odšli prvi kruti iz kanalskega k vojakom, je mlad nadebuden mladenič sprožil misel noviti »Veteransko društvo«. Pripravljeni odbor je že razpisal službo prednika s še nedoločeno letno plačo, ter aginjsko doklado, ki bi bila letno 2 plaža in 2 »krigelna« pive.

Pravijo, da pričnejo na spomlad že tič zidati »Kanalski zvonik« in sicer s pomočjo umetnih gnojil. Delo prevzame isti podjetnik, samo pod bolj podjetnim napisom.

Pravijo, da ima Štefček »upravitelj vrbene zadrage v Tolminu« tako velizalogo, da je ni mogoče prešteti. V to rhu je poklical slavnega matematika, ki je doznal, da je v zalogi skoraj 60 desk, tramov in dva zavitka žrebljev.

Pravijo, da se je ustanovila v Soški dolini »Prva slovenska agentura za raz» »cooperative« in konzorcije v Julijski rajini«. Kolajno za požrtvovalnost, in idnost bō (že) v kratkem dobila cenala pri Sv. Luciji, ker lahko pokaže že kaj uspehov. O najagilnejših članih seveda »Čuka« vsak čas poročal.

Pravijo, da je poljski čuvaj v Štanzu dobil od občinskega sveta ukaz, streliti vse tiste pse, ki so prosto izhajajo po vasi in škropijo vogale, kašone, židane »kalcete« in drugo »ro«.

Pravijo, da je bivši sovojenjski tajnik zletel v »loft«.

Pravijo, da so si vsi tuji v Bovcu ali ostriči lase, ker po bovških ulicah nobene razsvetljave, ter hodijo golobavi, in rasvetljavajo na ta način bovške lice.

Pravijo, da je g. Farabuto iz Sv. Krija pri Trstu šel na gugalnico in padel z »andole«, ter si tako nesrečno pretresel požgane, da je cel božji dan kričal, za tako trojico mirnih Slovencev: »farabuto«.

Pravijo, da je njegov veličanstvo cesarska visokost iz Sv. Križa pri Trstu prepovedoval peti po vasi slovenske pesmi, ker to zelo škoduje njegovim usesam. Radi tega se je ustanovila tukaj arabska pevska šola.

Pravijo, da namerava zakupnik lova v Dreženci »Čuka« tožiti, ker je tam ukarice naučil zajce v zanjke loviti, tako da mu ne pride nobeden letos pod strel.

Pravijo, da je Kovačeva Pepa iz Drobočnika pri Sv. Luciji oblekla žalno obleko, ker je šel Lahu Lojze k vojakom. Kovač pa vriska in poje po rutu od veselja, da ne dobi še zeta.

Pravijo, da je Olga Tonceva iz Drobočnika pri Sv. Luciji obljubila vedno devišstvo odkar jo je zapustil Spacapan.

Pravijo, da ne bo v Kobaridu nobene narodne prireditve, dokler ne vjamejo na Krnu strele v skobec. Zatorej, skobčarji, usmilit se Kobarida ter ulovite strelo, za kar vam bodo hvaležni vsi Kobaridci. Samo pazite, da je ne dobijo šafisti žive v roke.

Pravijo, da so fantje iz Hudejužne priredili v nedeljo dne 24. tm. igro: »Naskok na gorenje prostora«. Igra je baje zelo dobro uspela. Če se bo pomnila, razpošljemo vabila.

Pravijo, da so Grahovci v svoji želji po napredku ustanovili »Gasilno društvo Literček«.



Ženitna ponudba: Mladenci, nudi se vam lepa prilika za bodočnost. Gospodična v 17. letu, zdrava in polnokrvna, krasne zunanosti, z malimi brkami, visoke postave, rudečelična, bistrih oči in z lepim premoženjem, ter druga gospodična, stara 16 let, srednje visokosti, zdrava, polna, gibčna, z lepimi kretnjami, prikupljivimi očmi in zapeljivimi lasmi, ki ima veliko vsoto denarja vloženega v poštni hranilnici v Hruševici pri Štanjelu, se želite seznaniti v svrhu ženitve z mladoletnima gospodoma. Prednost imajo lepi fantje z dolgimi brkami in naglih nog. Le resne ponudbe pod »Biser Štanjela« in »Čvetoča deklica«, poštno ležeče, Štanjel na Krasu.

TUDI JASNO.

Poročevalec je poslal svojemu uredniku to čudno, jasno in prožno poročilo:

»Nek mož je ubil psa, ki je bil last nekega drugega. Sin moža, katerega pes je bil ubit, je pričel tepsti s palico moža, ki je ubil psa od moža, katerega sin je bil on. Mož, ki je bil sin moža, katerega pes je bil ubit, je bil aretiran na zatožbo moža, katerega pes je bil ubit od moža, ki je bil tepen.«

Ribničan Urban.



Rijbenšku majstu je vseglah bulše krej koker ki drgej ze počitek. Samu de njebe blu trajba po svajte z prdajlkam huodet; de bi kar ldje z useli strani sveta u naše majstu hodili po ruobo. Ampak tu nej toku, koker bi aden mēslu. V tisteh majstah k'se velika künšt izdajlava se ne smaj pestet drügihi ldi blize. Ranku so prepovedale uoblaste, de se ne smaj jet u jerštate pogljedit, k'dnar dejlajo, toku je naša uopčina precej ze tistme jerštate prva na svajte. Jen zetu so naše starešine, žepan, fajmošter, kaplan jen muožje z use sosejske, po cajlem svajte prepovedali, de b'se u naše majstu hodilu po jerštatah po naš prdajlek. Tu pa tiid zetu, de b'nam nehče potent od žlic jen kühavenč ne ukrov; pa gl'ih zetu je naše künst narvečje ne svajte jen njirbi uobrajtana. Sevaj, brez našeh valerju nejsjo še na nobeni konferenciji lizajne jejli.

Naš prdajlek je zmiram biu jen buo povsuod ne vječne čase, amen. Pa je djau Krjemžarjov 'ndrij, de je brau, u aneh cajtengah, de je na laškem ane suorte vjelik seminj, ke me pravjo Jera kampadnarje, al koku žje ne vajni prov duobru. No sm grüntov jest an cajt jen djau, de muore tiid naše ruoba bet ne prvem majste, pa sm neč ku liščka neprjegu u us tuo rajžo, pa nēlužü vsako suorte ruobe nuotre uod mjenterge do klinčku že zobje trajbet. Še liščka sm püstu kontrafirat, pa sm me kontrafe na vrat uobejsu jen sm šu. Tu pa zetu, de b'me uoben liščka ne ukrov, pa zevol iblajtarju jen šrange.

Do ke sm pršu, jen tiid nuotre šu, ampek brez liščka jen muoje ruobe. Če ta nuobel gspuoda misli, de so Rijbenške majščane toku neumne, koker laške kramarji jen štacnarji so matasti ranku naši teličke. Ze an štant tuolšen koker naše kašče so tejlj dvataužent lir jemet. Pr mej kuše, sej ze tuolku pr nas cejlo šišo z rajfenkam küpem, pa buo ze zmirej muoje. Pa sm se kar po naši šjegi uodrejzou — na-ka- ne

buoste naše ruobe ze fjerbec u štante jemle, pa nej buo Jera kampadnarje, al kdur če brez žlic, rešjet, kürenku jen klinčku ze zobje trajbet. De b' gspuoda jen tiste ldje k'so ne vajm kuolku taužentu že štante, fane jen ajmožno ne vratali, dobili, ne naši ruobl fjerbec pasle jen našo klinst griintale, — na-ka figo če čte. Pregljedou sm uod kuonca do kraje, glih zetu de b' vidu če znajo take s'mne postavlet koker pr nas uo svjetem Lejnarte.

Jenšterge je blu usake suorte. Kuostelni, omare, kamžuole, hlače, fjertahe, mašine ze lejs, čovle, železju jen buh vaj ze kaj še use. Antverhu je blu tūd najkej: Telegraf, tjelefon, ruski štajkulem, uoštarije, kofehaus, žendarje, tatuve, črna vojska, vsa domovina in planšerji k'so uo poudne pred šajbami zdejhal. Kdu pesjaka b' use neštu, ampek takeh peškuotu jen ljehta pa kojnička k'u rite piska jen k'košta samu pjet soudu pa le nej blu; zetu pa nejso tūd neč skepile. Vse so nezaj nelužle jen damu pelale. Jest sm pa ves us muoje ruobe prodau, pa še duobru jen brez usacga fjerbca. Tam pr murje sm u ane uoštarije ano pograsto župo snu z lizajname, pa je bla taka koker pomlue. Pr mej kuše, de so bulše nezebejleni žganci al pa mlajčen frmentinov muočnik. Pa sm kar figo pokazou pa uen šu.

»Buh buod nebješke zehvalen«, sm djau, »de lehku grjem s tega majsta.« Ja pr mej vjeri; tūd tuo rajžo nej sm jemu srječe, de b'me tje sakralejske majstne kruote ne pestile pr gmahe. Kumej sm biu ze uoglam, k'je pršu an pekljenske strah ze mano. Vse črnu je biu uoblajčan jen pouhen gvant franž, ranku namalan menister.

Ne hlaček je jemu rdječe štrahie pršite, kamžuola m'je bla majnde predouga, zetu k'je mahala ne dva tala med kolejnama, pa vsa pouhna franž jen bejleh knuofu, koker škuofov kučer.

Ne glave pa je jemu povajznenu majhnu črnu koritu, pa ne našga jemenitnega prdajlka, zekej je jemejlu tu koritu pouhnu usake suorte uocirenge jen cuofu slovejske farbe. Jest sm biu žje kontent zetu, s'm ne prve mah mislu, de je tisti srpske minister, k' so ga ubile uod smrti ustov pa nej biu, ampek prou navađen uoferten žendarm. Brez de b' mi dober dan djau, me je ta kruota zegrabila ze vrat, pa ne špecerat gnala. An sudaški uoblajčen muož je sedu ze ano staro mizo pa zmirej grdu vame gljedou. Pa me je uprašou kaj dajlam u Terste jen zekaj po uoštarijeh huodem župe jest. Ihu, sm djau, kam pa čm jet, ne špecerat morde, sej nejmate še pograjte koker tam, n'kar pa frišne. Jojmenes, koku je zekričou name, ranku b'ga po čelustih udaru. Kaj mjeni se toku uodgovarje, mjeni, k'imam zlato medajlo ne prsah, k'sm se ze svjeto damovino pretejpu. Pa je rajs jemu ano rmjeno svetinco, k'mi je ne kamžuole binglala. Mjeni se je tu neumnu zdajlu, pa sm djau, de se jest nej sm ze nobeno damovino pretepou pa imam dama u škrijne še več taceh svetinc. Sjedem jeh imam, sm djau, pa dva križca. Toku se je zečüdu, de b' hmalu se stuola pou. Je djau, de me buo spüstu, če mu povajm, koku sm jest tuolku česti prisližu.

I prou lehku, sm djau. Mi drüge, k' smo zmirej ne rajže po svajte, smo fajm jen muogočne ldje, küštne jen vse povsuod uobrajtani. 'Nkret sm biu ne anem place pr Jürcaveh u Postuojne k' so ble komendjantarje. Ader je jemu lesjenu naklu, na štange pa možica; z betam se je pa po nakle touklu. No, pa sm tūd jest z betam devjetkrat touku, jen možic je zmjerej do vrha skuoču. Komendjontar mi je dau ze muojo muč 7 svetinc jen dva križčka z rdječem zuofam jen če grjeste z mano damu, pa jeh buoste u muoje škrijne vidli. »Vija« je djau mjeni, pa me je čez vrata pelnu.

Jest sm pa djau mojme liščke »li!« pa sva šla z majsta brez Jere kampadnarje.

Jen toku sva rumala počase z liščkam prt dume po dežjelnj cajste. Pa kar nej tu jet ta psjak prou koker sm tu. Bi k'sm touku z gajžlo bl se je tu klüse küjelu. Majnde b'se tūd uonu radu s pajngofam damu pelalu. Ja pa sm jemu spjet srječo. Tam najke srajde puote k' so šrange pred šiname čez cajsto počez, je koker ze na lešč stau an ajzlpon pr gmahe, pa nej blu neč staciona. Jest sm prec ano pogriltov. Uoba bova hitru dama. Lišček buo muogu tečt, jest buom pa u vaguon šu. Pa neč ku prvjezou sm ga z uzam ze zadne vaguon.

Neč ne vej m koku je šlu, samu zdajlu se mi je, de je vse skuz uokna gljedalu jen mahalu. Na anem štacjuone so pršli pume pa so me spjet ven pehnile, koker u Terste na špecerate. Pr zadnem vaguone pa nej sm družga najdu, koker pu rjepa uod liščka jen ne pu poluomlena kula. Kaj sm tu liščka nej blu, pa sm us pograbu jen sam neprej pjelou. Vse naku je blu; še bulše zetu k sm sam us neprej pjelou un šu, koker sm tu, jen vsaj nej blu trajba zmirej kričēt.



Sin gre v tujino, mati mu pravi: »Pa le večkrat se oglasi, da bom vedela, kako se ti godi.«

Sin: »Ne bodite neumna. Kdo mislite, da bo tako zakričal, da se bo slišalo domov!«

Vesti.

Turbina pride. Cenjenim naročnikom »Čuka« se uljudno javlja, da dospe turbina za elektrarno na Hublju, ki je ležala že toliko časa, na ljubljanskem velesejmu, z ekspresnim vlakom (»polževko«) v Ajdovščino.

Sveta vojska iz Ljubljane je angažirala v Gorici več pijancev, da jili bo vodila po Kranjskem kot svarilo pred alkoholom.

Novi poslanec. Nekdo, ki začjenja vsako besedo z i-i-i, se je izrazil, da bo pri

prihodnjih volitvah kandidiral. Na podlagi, povemo prihodnjič, ker zadnje sede še ni izgovoril.

Pepis Mat odločno protestira proti šiji zadnji notici in zahteva, naj prinese popravek, ker mu sicer nihče ne da dela in niti zaračunati ne more pošte. Radi popravljamo, da omenjeni z omenimi individui nima niti primere ne opraka.

Dva nova lista začneta izhajati v Gorici, tako se sliši. Tako da bo imel vsak teligent svoj list in se bo lahko vdejavno na svojem poprišču. V edinosti je moč!

Bolniško blagajno so zasedli fašisti. Nastavili so za ravnatelja onega, ki so Slovenci toplo priporočali. Med drugimi tudi Čuk na palci. Bolnikov fašisti niso sedli.

Zvonove so pred kratkim peljali Sv. Goro. Neki tuk. list je poročal, da je bilo čuditi nadčloveškim naporom živki so bile vprežene.

Peter Pišek, kulturni delavec — vi ne poznate, jaz tudi ne — je ustanovil novo zvezo društev, ki se imenuje »Zveza prosvetne mladine«. Neki društveni predsednik se je obesil; vzrok: zmračenje ma, ker ni vedel, h kateri društveni otrali naj pristopi.

Moda. Da se vozijo ženske na njih kolesih ni nič čudnega, saj so se v celoti sloni na kolesih, seveda ne po cirkusu. Poslušajte še nebolj modernega! So ljudje, ki gredo veselice v oblekah, ki so vzete iz vselih gočih in nemogočih mod. Zraven vzaše dežni plašč, jahalno palčico, dežnik, gumbnico si zatakne veliko krizantem. Včasih se vsede taka pošast še na kolo »adijo« pamet. Tem ljudem bi svetlo da si naročijo modnih listov iz Honolulua, v katerih je predpisana tale promenadna obleka. Bele jahalne hlače (ne smejo gati do kolen) črn frak, usnjate gama na gole noge, »Hoch cylinder« za katere se zatakne dlhurjev rep. Kravata po mišnju (črna, rdeča etc.). V rokavi je p ninska palica. Čevljev in srajce seveda potrebno.

Pozor. Žabja volna, cvrtnovo smravljine kosti, 2 leti star sneg na podaj. Naslov P. C. izkušena babica. T Klepetulja v S.

Velikanska nesreča v Gorici. Nepri viden šofer, ki je vozil s prepovedano glico, je povozil psa. Psa so aretirali, šferja pa peljali v bolnišnico.

Dopis

TOLMIN.

Nadaljevanje I. rednega občnega zbora društva za raziskavanje in odkivanje ženske lepote, ki se je vršil »pod pokroviteljstvom svetne in duhovske gosposke I. Občni zbor enoglasno izbe za svojo patrono svetnico, ki jo naš ljudstvo prosi za dobro pamet. II. Isti ga imena naj bo tudi prva predsednica da bo delovanje uspešnejše. III. Društvo razširi svoje delovanje in prejema oddaja naročila svojim filialam v bližini okolici kakor tudi v vse oddaljene kraje. IV. Program se društvu izpremeni v toliko, da ne bo le raziskovalo in odkrivalo

ženske lepote, temveč jo bo tudi honoriralo z dobro »srečo«. Dalje bo društvo določalo o modi v obleki, frizuri, hoji in sploh o vsem, kar krasi nežni spol, seveda bo glavna naloga g. ozir. gđe. predsednice honorirati dolge jezike. Vsa izpričevala ima pravico izdajati predsednica.

V Tolminu napreduje društveno gibanje posebno v klubih. Pravijo, da prav pridno deluje klub, ki s ponarejenimi in brezpodpisnimi pismi pošilja razne okrožnice s hujšimi ali lažjimi pretentnjami.

IZ RIHEMBERKA.

Ker je ob nedeljah sicer dolgočasno med sveto mašo in molitvijo in je kaj mučno klečati ali stati ter ves čas moliti, bi vam priporočal, dekleta, da si prinesete s seboj stolice ali pa povštre, da ne boste čepele ali celo sedeje na mrzlem kamenu ker se lahko prehladite. Molitvenike in knjižice pa doma pustite, mesto njih prinesite z seboj kakšno knjigo saljivih povesti, ali pa pridno nabirajte novice čez teden, da si boste imele kaj povedati, ko odete stikale glave skupaj. Pardon, skoraj bi bil pozabil. Prosite gospoda župnika za dovoljenje, da boste pobirale prosta darila za veliko ogledalo, katero se bode postavilo v sredo obhajilne mize, da boste zadaj in na koder stoječe fante lažje opazovale, ker sicer mora biti jako mučno, ozirati se nazaj. —

IZ KOBARIDA.

Zadnji Čuk se je spravljal na naše poštene mesarje; ker pa on ne ve pravega vzroka; zakaj da je taka cena mesu, mu povemo mi.

V Kobaridu so nekateri zelo človekoljubni mesarji, vse skoz in skoz plemenite duše. Ti mesarji povabijo skoraj vsako poletje nekaj ubogih ljudi iz daljnih krajev, celo iz Orianta, da si okrepčajo zdravje, oni jim dajo popolno brezplačno hrano, stanovanje in vso oskrbo; ko se na jesen, ko so se okrepčali, vračajo v domovino, jim plačajo vožnjo do doma, jih preskrbijo s potrebno obleko, z denarjem in še mnogo paketov jim dajo na vrh. Ker pa je sedaj vse drago, je umevno, da imajo ti mesarji mnogo stroškov, zato pa prodajajo meso nekoliko dražje, češ: vsak naj pomaga k temu človekoljubnemu in plemenitemu dejanju.

NEŽNI SPOL.

Je oče Bog ta svet tako zasukal,
Da marsikteri fant ne bo več ukal,
Zato dekletom huda prede zdaj,
Boje se tete bit na vekomaj.

A nežni spol pa bistre je glavice,
Na vsak način zahteva si pravice,
Naj da jo Nemec, Oger al' Taljan,
Če drugi noče, dober je cigan.

I takih fantov danes je zadosti,
Saj vsaki dan ti pride drugi v gosti,
Ljubezni ženske vsak ni lačen je,
Ter jo takoj dobi, če le potrudi se.

»O liebes Kind,« samo je rekel Neme,
In že imel deviški njen je venci,
Če »čokolo« dejal ji je Madjar,
Takoj dobil dva njena brž je v dar...

In zdaj nazadnje pa še ti Talijani,
Od vina dosti sicer niso p'jani,
V »amore« se pa kar zapletajo,
Zato pa riž in pašto jim obetaio.

Doma pustili svoje so morete,
Za našimi si brusijo zdaj pete,
Blondink pa tudi ne zavračajo,
K obojim tu se zdaj obračajo.

O »amiko karo«, Toni, Žiži, Pepi,
Za vsakim oglom slišiš žvrgoleti,
Poslušaj dalje kaj zaslišiš: »coka«,
To dvojnili je poljubov zvok.

Ko k pameti bo Bog ta svet zasukal,
Bo marsikateri fantič si zaukal,
A šel k dekletu takemu bo v vas,
Ki vedno tujcu skrila je obraz.

Propalice bojo doma jokale,
Nekatere še celo zibale,
Še stari očka ne bo mogel spat',
Ker ni nekdaž pokazal tujcu vrat.

Vipavska daleč znana je dolina,
Ker dosti dobrega nam daje vina,
V dolini tej pa mnogo je deklet
Ki tako pesem treba jim zapet.



VSLED SLABE LETINE, dam v rejo ženo, sina in eno staro teto. Pogoji: Po enoletnem dobrem vzdrževanju vrnitev mi žene in sina, teto si lahko obdrži. Naslov: Šani & Comp. Podstol, pošta Drnjo-hla.

RAZPISANO JE MESTO predsednika mizerije. Natančna pojasnila se vdobijo v uradu društva Srpeniških klepetulj.

NA SODNIJI.

Vojaku ki je stal po noči na straži, se je približal velik in hud pes, ki ga je ugriznil s svojimi ostrimi zobmi v bledro. Vojak, da se ga odkriža, ga je sunil z bajonetom, nasajenim na puški. Lastnik psa je vojaka poklical pred sodišče. V teku procesa je sodnik vprašal vojaka, zakaj ni psa udaril s kopitom puške namesto z bajonetom. Vojak je med splošnim smehom očitstva odgovoril, da bi bil udaril psa s kopitom, če bi bil pes njega z repom ugriznil.

Sodnik obtožencu: »Kaj se je zgodilo nato, ko vam je vaš nasprotnik prisolil prvo klofuto?«

Obtoženec: »Priložil mi je tretjo!«

Sodnik: »Kako, tretjo? In drugo?«

Obtoženec: »Drugo sem mu jaz dala!«

DA GRE NAGLO.

Nek zdravnik v gorah ima mnogo klientov. Da mu gre ordinacija hitreje izpod rok, je obesil nad vrati v predsobi

tablico z napisom: »Vsakdo, ki želi k zdravniku, se mora že v predsobi sleči, da morem hitreje ordinirati.« Nedavno od tega je pa prišel neki kmet, ki je stopil naravnost k zdravniku, ne da bi se preje slekel. Predno je prišel možakar do besede je že zdravnik zakričal nad njim, da se mora v predsobi sleči. Kmet je res to storil in ko je stal v adamovi obleki pred zdravnikom ga je ta vprašal: »No, kaj Vas boli?« Kmet pa mu je ponizno javil: »Gospod zdravnik, drva sem Vam pripeljal!«

OJ, TA REKLAMA!

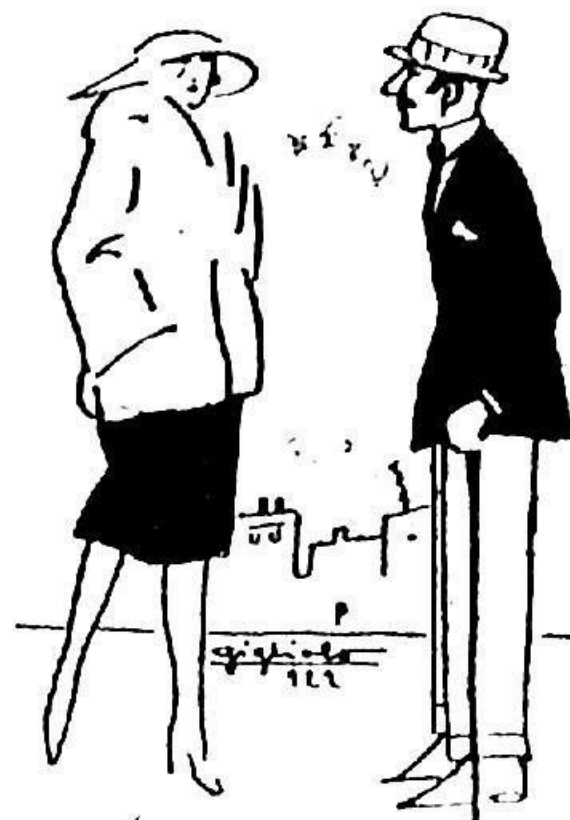
Na reklamni strani nekega dnevnika je bil uvrščen ta-le oglas:

»Proti pošiljatvi dveh lir se nauči, kako se zamorejo rabiti znamke od pet stotink za deset stotink!«

Gospod Tumpec je poslal dve liri ter je dobil sledeči odgovor:

»Rabite dve po pet.«

Pravijo, da tolminski lovci zajec s kolom pobijajo, ker s strelom vsakega zgrešijo.



ŠE DALEČ ZA LUNO.

Gospo, ki je bila le slučajno v restavraciji ter je verno poslušala proizvajanje orkestra, je vprašal njen bližnji: »Milostljiva, poznate Smetanovo prodano nevesto?«

Gospa: »Žalibog ne poznam dosti ljudi, nimam znancev ne prijateljev, ker ne grem skoro nikdar iz hiše!«

LAŠKI TURIST.

1922. je prišel laški turist v Trento. Rad bi bil zajahal Triglav, a manjkala so mu pljuča. Pokličejo strica Frida iz Soče, ki je hudoba čez vse hudobe. Dal mu je v prsa kolesje stare ure, uavil je vzmet in Lah je letel kot gams. Ker je pa mož zjutraj pred odhodom pozabil zopet naviti — smo ga našli mrtvega. Zapustil je šest li-monov in pol kila makaronov. Dediči, oglasite se!

ZOPERNA STANOVANJA.

Aristokratinja se je s svojo malo hčerko sprehajala tik pred novo zidajočo se hišo. Hčerka je opazila, da si je en zidar trebil nos ter reče materi:

»Glej mama, oni le zidar si je čistil nos ter prst obrisal ob kamen.«

»Da, da,« vzdihne aristokratinja, »in če pomislimo, da moramo mi potem stasnovati v teh hišah.«

UMEN ZDRAVNIK.

Klijent pride k zdravniku ter mu potoži, da že pet dni ni šel na potrebo. Malo čudno se mu je to zdelo, ter pripisal večjo množino ricinega olja. Drugi dan se klijent zopet vrne, rekoč, da mu zdravilo ni pomagalo. Zdravnik, neveren in nervozen, mu pripiše še močnejši oripomoček, toda zaman. Tretji dan se je znašel vnovič v ambulanci. In ko je zdravnik čul, da mu brez vspeha nakazuje zdravlila, ga je debelo pogledal v obraz ter resno vprašal:

»Gospod, povejte mi po vsej resnici, kakšen obrt imate?«

»Uradnik sem!«

»Ej vraga, povsem naravno tedaj in to ste mi morali takoj povedati. Tu imate 5 lir, pa se najejte prej, potem boste šele lahko šli.«



Zgubljen prstan.

Bila sta mladenič in deklita, ki sta se imela kaj rada. Nekoč dá ona njemu prstan rekoč: »Tu imaš prstan; dokler ga ne izgubiš, te bom imela vedno rada, ako ga pa izgubiš, pojde po vodi tudi najina ljubezen.«

Mladenič se gre kopat v bližnji potok in pri tem mu zmuzne z roke prstanček. Išče in išče, pa ga ne dobi. Ves pobit in žalosten gre domov.

Drugi dan gre k svoji ljubici, ter jo prosi, naj mu odpusti. Pa vse zastoni.

Kar se odpro vrata, in star ribič prinese prodajati ribe.

Deklita kupi zelo lepo ribo. Ko jo preče, vpraša: »Kaj praviš, ljubi moj, kaj je bilo v njej?« — »Gotovo prstan.« — »Kaj še — Čreva!!«

ČE NIMA UŠES.

V nekem trgu soške doline sta sedela dva prijatelja pri kozarzu vipavca.

Eden od njih je imel v svoji mladosti to smolo, da sta mu ušesi skoraj popolnoma odmrznili. Vipavec jima je razgel možgane tako, da sta se začela med seboj sporekati. Beseda je dala besedo in ker sta oba v takem stanu bolj občutljive narave, zabrusi brezuhar uharju sladko ime »osele« v obraz.

Ker je bil uhar na tako titulacijo seveda razžaljen, vrne brezuharju: »Ti pa še osel ne moreš biti, ker nimaš ušes.«

PODOBEN MU JE BIL!!!

Ob priliki nekega političnega shoda je govoril tudi gospod z dolgo sivo brado. Ker je govoril precej navdušeno, so ga z zanimanjem poslušali.

Nekega starega moža je spravil na ravnost v jok. Po končanem govoru se govornik približa starčku in ga vpraša, kaj ga je tako ganilo, in ta mu odgovori: Nisem se mogel več zadržati; ko sem Vas gledal, ko Vam je brada mahala, kakor mojemu ubogemu kozlu, kojega so mi cigani ukradli.

SNUBIČI

»Pej smo ga prišli prov? Mame govorit s lepa gošpiča Pepsa?«

»Kar naprej, gospodje, Pepca pride takoj.«

»Sma ga čakala čela mešič, ko sma pišala pišmu s Teršto, prej ni bila rišpošta. Peršla sma toraj sama.«

Pepca, ki pripravi nekaj na mizo, se de k njim.

»Pa Vi, gašpiča, bi ga ljubila prdet v Tršt? Mama boteg š bensina, tamnška šlama in šira š Nemška rč. Per naš še ga dobi všega takga.«

»Pej, gašpiča, kaka lepa noga imatel Pernešla vam bum lepa šolna, lumero triništirdeseta in pu.«

»Pej Vaša lepa, debela ruka! Permeša, da Vam ju pokuškul!

Pej res bi ga rada peršla v botegu? Dobru! Ma ga moraste dat deset »kuška«, »bači domači« in pa dvajset tavšent lira dota.«

»Ja imela potrebu salošit botega v lira, Vi pa došt lira, pej fajn punsa.«

Koncem konca je bilo vse: è—è—è in alora, alora, alora; manjkalo je samo še: i—a. Snubičev ni več.

Biciklist.

PRIMERNO.

Ko je učenec čital zgod. sv. pisma ga opozori kaplan, naj čita boljše, drugače mu da »cvek!« V tem obrne učenec list in čita: »Tebi enega, Eliju enega in Petru enega!«

Znal si je pomagati.

Dva popotnika, neki Ljubljčan in neki Dunajčan sedita v vlaku. Dunajčan potegne iz žepa lepo usnjato listnico, katera je vrgajala Ljubljčanu.

»Kje ste kupili to listnico?« vpraša Ljubljčan.

»Na Dunaju,« odvrne Dunajčan, »to je čisto telečje usnje.«

»Kako se imenuje »telečje usnje« v nemščini?«

»Kalbsleder.«

»O, to moram vkupiti,« vskligne radostno Ljubljčan.

Ko pride na Dunaj, stopi v trgovino in zahteva listnico.

»Ja, aus welchem Leder?« vpraša prodajalka.

Ljubljčan je vedel, da se pravi usnje Leder, ni pa vedel kako se pravi po nemško — tele.

Vendar ljubljanska glava si zna takoj pomagati. Proti prodajalki začne posnemati glasove teleta — bu — bu — mu — u.

Prodajalka se je zasmejala, vendar pa ga ni razumela.

Ljubljčan pa iznajde drugo sredstvo. Ponosno se vzravna in reče: »Ich Ochs, (jaz vol), du Kuh (ti krava), in pokaže s prstom na prodajalko, »und das unser Kind (in to naš otrok)«, ter pokaže zmagovito na listnico.

Mislil, da je vendar listnico dobil.

PRIJETNO RAZMERJE.

Kmet je najel hlapca in mu je dejal: »Pazi name! Kadar pokimam z glavo, je znamenje, da pridi k meni.«

»Tudi Vi pazite. Če odkimam z glavo, to pomeni, da ne pridem.«

MED ČASNIKARJI.

»Mi prinesemo vse novice, ki se čez dan zgodijo, že zvečer.«

»Kaj to! Mi pa prinesemo že zvečer vse novice, ki se zgodijo šele drugi dan.«

VEGETARIJANEC.

»Kaj, tako fanatičen vegetarijanec, jeste zajčjo pečenko?«

»Iz maščevanja, ker mi je mrha kapus pojedel.«

RAZTRESeni MOŽJE.

Prva gospa. Ne vem, kaj je z mojim možem, kadar gre z dežnikom od doma pride brez njega domov.

Druga: Moj mož pa gre brez dežnika s seboj pa jih prinese pet.

Oba novince.

Pred nekaj leti obesili so v Ameriki — prosti državi — hudodelca na vislice. Med potjo reče rabelj obsojencu: »Ljub moj, prosim te oprosti, če te ne bom dovolj spretno in urno zadavil; veš, jaz sem š novinec, in ti si prvi, ki mi prideš po roko.

Hudodelce pa krepko odgovori: »Ravno prav, veste, da sem tudi jaz novinec nikdar nisem bil še obešen, danes gren prvič na vislice.

TEZKO DELO.

Med postopači se je razvil tale razgovor: »Kje pa si bil toliko časa?«

»Delal sem na polju.«

»A zato si tako bled?«

»Delo človeka nese navzdol.«

»Koliko časa pa že delaš?«

»Jutri mislim začeti.«

»Imam pa res smolo. Ravno seri porabil zadnjo patrono, ko se mi prikuže toliko zajcev, da sem se bal, da me ne aretirajo. Vzeli so mi puško in Bog, da so mi še malho pustili!«

ZELO NEVERJETNO.

Poročnik: No, enoletni prostovoljec, kaj ste delali, ko ste bili na počitnicah?

Prostovoljec: Vsak dan paradni marš s popolno vojno opravo in torzistrom.

ŽEBELJ V KRSTO.

Zakaj toliko pijete, gospod Rdečkar? Pomislite: Vsak požirek je žebelj v Vašo krsto.

»To mi je vse ena figa, jaz bom pil vseeno, četudi izgleda moja krsta od sa mih žebeljev kot jezeva koža!«

NERODNO.

Profesor je razkladal učencem v šoli različne bolezni in njih posledice. Prišel je tudi govor na posledice tifusa, pri čemur je profesor rekel, da pri tej bolezni človek lahko pride ob pamet ter je izjavil, da je tudi on že imel tako bolezen.

SLABOSTI.

Žid se predstavi: »Klanjam se, gospodična, moje ime je Mostovaograj.«

Gospodična: »Kako se more kdo tako imenovati?«

Žid: »Poprej sem se imenoval samo Most, ker sem pa pogostoma padal v nezavest, so mi dodali še ograjo.



LISTNICA URADNIŠTVA.

Dopisniki, posebno oni, ki v svojih dopisih imenujejo kako osebo, nam morajo poročiti tudi ime.

Livek, zato je šlo Vaše v koš.

Postojna. Še se kaj oglasite.

Matlov. Iz vašega dopisa posnemamo, da se je ena vaša pošiljka izgubila. Škoda. Je bodite ljudl, če ne pride vse takoj na vrsto. Različni faktorji, čisto tehnična stvar lista odločuje včas. Z »mazačem« ulno misliti Vas. Pozdrave!

Prijatelj. Ti nam pišeš, da naj Čuka na palci futramo raje s soljo nego s fižolom. Kako prav imaš. Prižgal si mi žarek ove kuči! Nas je bilo zapeljalo eno samo dejstvo: Človeštvo se futra s fižolom že odčetka sveta in tako izbornu uspeva zato no vzeli eno izmed uspešnih in preizkušnih hranil. Vendar pa na splošno željo bomo delali več konkurence tej edini oveski hrani, dasi je s soljo sitna zadeva, ker je postala monopol vseh naših krčkov in je ni mogoče nikjer najti. Kadar najdemo, bomo o tem gotovo poročali. **Prav po časi**. Vi ste hud, ker nismo pričili vaših stvari. To je pa sitna zadeva. Vaši spisi so pač humoristični, to vam ravno verjamemo, a humor obstoji v tem, da mislite, da je vse kar vi napišete humoristično. S tem humorjem je uredništvo ravno zadovoljen, a ga ne more ponuditi občinstvu, ki nima zmisla za futurizem v humoristiki. Pošljite kaj resnega, morda tisto humoristično.

Čuk na palci je za nič. Dovtipi so starisbe so slabe, sploh ima vse napake od sebe urednikove pa do tiskarskega stroja.

Človek je po kritikah prepričan, da ga hče ne bere. Saj ga po nekaterih trafikah par dni ni dobili več. Prav se mu godi!

Stikar. Hvala lepa za karikature; meni resnično vgaja. Pa še kako! Ampak moramo imeti obzir na občinstvo. Vaša karikatura je grda, a pristudi človeka, ki ste ga karikirali, njegovi nevesti, ki ga tem lahko izpostavite posmehu družbe, si bi kazali s prstom za njim. Mi vemo, da ima g. L. dolg nos, v resnici vedno, in pa tam tudi v prenešenem pomenu. Vi pa to njegovo hibo hudobno pretirali. To za poštenega karikaturista ne gre. Slovenska karikatura — mi smo trezni narod — naj bo najmanj tako verna in lepa kot fotografije. Če karikirate še koga, vas prosim, da ne karikirate nikogar z brado, ker imajo nekateri narodni voditelji brado, da ne karikirate tudi nikogar golobnega, ker ima del narodnih voditeljev golobrado. Da se izognemo vsem težkočam, karikirajte ljudi sploh brez vsake brade. Pozdrave!

Intetigenten uradnik

oženjen, štiridesetleten vešč ustmeno in pismeno petih jezikov

išče kakoršno-koli službo

v uradu, za potovalca, vodja kavarne, Buffet itd. Naslov in informacije v »Narodni Tiskarni«.

Motocikel Ekzelsior

z Syderarom v dobrem stanu se prodaja po ugodni ceni. Več se poizve v Gorici, via Rafut 79.

Felberbaum & Rolich

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta moških in damskih oblek, velika izbira moškega in ženskega perila, vse potrebščine za neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.



Ure budilke
Lir 18
največja; jamč.
nina 2 leti.



Stenska
ura s
tekom
8 dni
Lir 110.—



Žepna
ura
srebrna
L. 50.—



Šivalni stroji nemških tovarov
najboljših vrst, 10 let garancije
po najnižjih cenah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!!

Gostilna „Pri belem zajcu“ v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi domačimi mrzlimi in gorkimi jedili ter z izvrstnim vipavcem, bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi blev za konje in shrambo koles.



Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar
restavrater

nunska ulica.

G. TEMIL**GORICA****VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1**

--- (nasproti Montu) ---

brusar in nožar

- prodaja tudi toaletne predmete. -

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popravljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih osel, sploh vseh rezil — Brusni brivne in žepne nože, škarjo, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

**Josip Kerševani**

mehanik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vse posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5, Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalno stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

**U G A N K A.**

Se vozi prvi sam v ognjenem vozi, kopita konjska nič ne peketajo, čeprav vsi konji divje cepetajo, a on ne speče se pri vsej tej grozi.

Je drugi ptič, ki piše v verzih, v prozi, otroci, stari dobro ga poznajo in za poredneža ga vsi imajo, da ga uganeš, v to ti Bog pomozil!

Če združiš ti oba, dobiš trgovca, ki znan je od Devina gor do Bovca, kolesa, stroje ima on v zalogi,

ki vozijo in živajo brez muk. Da mučil se ne boš pri tej nalogi, povem rešitev ti: *Elja Čuk*.

Gorica - Piazza Cavour (Stolni trg) št. 9 (levo)

VELIKA ZALOGA MANUFAKTURE
RUGER VENUTI

Corso G. Verdi 15 GORICA Corso G. Verdi 15

Bogata zaloga volne domače in inozemske, tkanine, bombaževine za gospode in gospe, velika zaloga platna, perila vsake vrste. Svila, žamet, perkal, batist, šifon, kreton itd. Tepihi, linoleum, preproge, zavese lana. Volna in žima in perje za štramace, sploh vse blago za neveste.

Cene zelo ugodne!

Cene zelo ugodne!

Največja manufaktura utrgovna v Gorici.

SVOJI K SVOJIM!

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 166

se uljudno priporoča cenj. domačinom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izdelavljajo natančno po meri in najnovejših modah.

Gostilna Karol Princič - Gorica

o VIA DOGANA o

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici vzhajajo sodnijske, kjer stranska pot v Rassauerco zavije, pod osemnajst številko dobro znana

gostilna Princič. Vina v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije in pa od tam, kjer Brda so prostrana.

Kdor ima na preturi opravilo, pa bodi priča, toženec, tožitelj, vsak po razpravi stopi na kosilo.

saj Karl Princič blizu je gostitelj.... Sodnik če ima že cel sod v naslovi, stri dobro stranki vsaj kvartin njegovi.

NAZNANILO.

Podpisani si usojam uljudno naznaniiti sl. občinstvu tolminskega in kobarjškega okraja, da sem odprl pri Sv. Luciji

VELIKO ZALOGO STAVBENEGA IN DRUGEGA LESA.

desk, tramov itd. — Za obilen obisk se priporočam, zagotavljam točno postrežbo z nizkimi cenami

udani Alojzij Slamlč, trgovec.

GOSTILNA**- Josip in Pavla Kamonšček -**

v Gorici, na Kurnu št. 8

streže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenočišče za tujce — Sobe in postelje snažne.

Zbirališče vajakov iz Gorice in iz naših hribov

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljše črna in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Sobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajališče avtomobilov, ki vozijo v Bovec, Cerkno, Tolmin, Idrijo. Za obilen obisk se priporoča Alojzij Vida, restavrat.

I V A N K A C I N

Gorica, Via Carlo Favetti 6.
(nasproti »Goriške Straže«)

Izdeluje orglje, harmonike, klavirje, popravlja, uglašuje. V zalogi ima različne karmonije, klavirje, violine, strune, tudi preigrano harmonije in klavirje. Oddaja tudi na obroke.